

maa være berettiget til at fremføre Tanken i en Udtalelse her i Salen. Jeg vil da sige, at jeg tror, at vi ere komne ind paa en vanskelig Vej, som vi slet ikke havde behov, netop ved Regeringens oprindelige Stilling, som gik ud paa, at man skulde ordne Forholdet til Kommunerne ved at overføre til dem eller tilskyde til dem visse Beløb. Det er ikke for Kommunerne den bedste Vej til at naa Nedsættelse af deres Udgifter; tværtimod, ordnet paa den Maade, ville Kommunerne sige som saa: Nu faa vi fra Staten det og det, altsaa kunne vi lægge mere paa Indvaarnerne, end vi hidtil have kunnet. Og denne Nedsættelse, som man mener ad denne Vej at naa i Kommunerne Udgifter, vil være kortvarig. Jeg tror ikke, at man ad denne Vej ved et saadant Tilskud naar det Maal, man stiller sig, og de, der ville bilde Folk ind, at den, der yder Skatten, faar den, ad denne Vej, igen tilbage fra Statskassen, han regner fejl, thi saaledes vil Forholdet ikke være, at det, som den enkelte Skatteyder har betalt i Skat, det faar han igen ved Nedsættelse i Kommuneafgifterne. Jeg gør den samme Bemærkning her i Forbigaaende mod en anden Tanke, nemlig Kommissionens Tanke med Hensyn til Formueskatten, thi der er det lige saa vildledende og vildfarende, naar man tror, at man faar denne Formueskat, som er en tarvelig Skat, til at glide ved at sige til Folk, at en vis Del af det faa de igen gennem Kommuneskatten, det bliver ikke Tilfældet; det bliver ikke saaledes, at den Mand, der har betalt sin Formueskat til Staten, faar det igen; der er endogsaa den, der tror med et lille Plus, fordi han skulde kunne trække fra i Formueskat til Staten det, som han har betalt for sine Kreditorer gennem Renten; han faar det slet ikke, hans Kommune faar det, og saa lægger hans Kommune Skatten paa, og denne Kommuneskat kommer han til at betale. Ogsaa der er der det samme Omsvøb, vildledende og vildfarende. Nu er det, jeg siger: Hvorfor gaa den Vej, i Stedet for, som vi jo i Virkeligheden ønske, at sige, at Staten for Fremtiden hører op med at oppebære visse Grundafgifter og tager i Stedet derfor en Indkomstskat, som er lagt paa hele Befolkningen. Dermed var Sagen simpelt hen klar. — Vilde vi saa lette Kommunerne, lad os saa gaa den Vej, der tidligere har været Tale om, og som er fornuftig i sig selv, at sige, at visse Omkostninger, som Kommunerne efter deres Natur helst burde være fri for, f. Eks.

Delinkventomkostninger, overtager Staten, saa bliver Sagen klar, og jeg kan ikke se, hvad der opgaves ved at gaa den Vej.

Jeg har forsøgt at udføre det nærmere, det er for Resten let gjort. Jeg nævner de Tal, som det i denne Henseende vil dreje sig om, naar jeg tager Sagen simpelthen. Hvis vi ophævede Land- og Ligningsskatten ligesom Regeringens Forslag, Halvdelen af Gammelskatten og tre Fjerdedele af Bygningsafgiften vilde Summen blive 6,904,000 Kr., som Befolkningen paa den Maade blev fri for at betale i Kommuneskat, og hvis vi i Stedet derfor paalagde dem en Indkomstskat som den efter det af Folketinget nu vedtagne Forslag — jeg regner atter her uden Formueskatten — til Beløb af 5,780,000 Kr., der altsaa skulde gaa ind som Statsskat, saa vilde Nedgangen i Statens Indtægter derved blive 1,124,000 Kr., hvad alle have erkendt var rimeligt, og saa fik Staten sine Indtægter i Fremtiden begrundede paa en Indkomstskat i Stedet for paa Grundafgifter, som vi alle ønske at faa ud af Verden. — Jeg viger heller ikke tilbage over for den Opfattelse, som siger, at der er noget galt i, at Gammelskatten ophæves som Kanon, idet den kun kommer den enkelte Besidder til Gode. Der er intet ondt deri, thi det er jo Ejendommen, der i Fortiden er bleven bebyrdet med en Skat, som vi efter den nuværende Maade at se Befolkningens Skattepligt paa synes er uretfærdig, og saa give vi den Ejendom, som den nu for Tiden hviler paa, den Lettelse, som denne Skats Ophævelse vilde medføre; derved synes jeg ikke, man kan sige, at nogen bliver begunstiget. Dette var en Maade at gaa frem paa, hvorved Befolkningen vilde føle en virkelig Lettelse, som de derimod ikke ville føle, naar de skulde vedblive at betale til Statskassen deres Gammelskat o. s. v., og saa faa ad anden Vej Kommunerne omtrent det samme som nu; men derimod kan en Ejendomsbesidder, i det Øjeblik en saadan Lov er vedtagen, hvert Halvaar fries for at betale disse Skatter. Det er en virkelig Forøgelse af Ejendommens Værdi, og vi andre, som blive delagtige i Indkomstskatten, som betales til Staten, vi maa finde os deri, fordi det er en naturlig Maade, at beskatte os paa. Dermed synes jeg, at Sagen er lykkelig løst, uden at vi forsøge at gabe over de mange store Opgaver, som vi dog ville forløfte os paa, naar vi tage dem med i denne Sag.

Saa er der sagt endnu, at dette skulde være politisk farligt — nej ikke farligt,